

Zihin Ürünü Aşk

Ali Rıza SAY

Anneme ve babama...

1. BÖLÜM

ORTAYA KARIŞIK PSİKOLOJİ

*“Gönüller yapmak lazımdı. Ancak yalnızlık özel
ve güçlüydü.”*

[Cevat KIRAÇ]

I

Ne güzel ki bugün de kötü geçiyordu. Sesi soluğu kesilsin, olmaz olasıca müdürüm yine köpürmüştü bana, *neymiş efendim beceriksizmişim*. Beceriksizliğimde üsteleyip, üzerine ağzındaki mide bulandırıcı köpükleri gözüme sokarak bağırma da eklenince kendimden geçtim. Elim ayağım titriyordu. İğneleyici o sözleri duyduktan sonra sinir uçlarım alev alev yanmaya başladı ve sonunda hâkimiyetimi kaybedip doğruca ağzına nereden geldiği belli olmayan bir yumruk salladım. “Hadi konuş bakalım!” dedim, ağzı yüzü kan içinde boş boş bakıyordu. Bu arada elimin uyarı yokmuş onu fark ettim, sonuçta o da insan ve ona zarar vermek istememiştim. Ancak olan olmuştu ve zaten bilinmez ki sinirlerim bir kez hopladı mı elimi ayağımı kontrol eden beyin bölgelerim kontrolümden çıkıyordu.

Aradan çok süre geçmeden ne yapacağımı bilmez bir halde içinde var olan tüm sinirleri birkaç saniyelik şaşırma evresinde bütünleştirdi ve ardından bu şaşkınlıkla birikmiş sinirlerini açığa çıkarmadan evvel ilk önce ağzının dağılan haline odaklanıp elini ağzındaki kanayan yaraya götürdü. Kendi bedeni üzerinde taze kan bulunması ona garip gelmiş olmalıydı. Hıncını, önce dişlerini sıkarak çıkarmaya çalıştı. Kıvama geldiğinde deniz mavisini gözlerindeki acizliği ile kana bulanmış ellerini havaya kaldırıp etraftaki çalışanların şaşkın bakışlarına aldırmadan kaşları çatılmış bir şekilde bana bağırma devam etti. Gözleri fal taşından da beterdi. Maviliğin tüyler ürperten derinliğini yansıtan gözleri ruh haline göre oldukça sakin ve masum görünüyordu.

“Allah kahretsin, senin gibi elamanın...”

Devam edemedi, arkamı dönüp onu oracıkta kanlara bulanmış halde bıraktım. İki taraflı masaların arasında uzun koridoru diğer

çalışanların meraklı ve şaşkın bakışları altında sinirli sinirli hızlıca geçerek kapıyı sertçe çekip çıktım. Sinirlerimin bilincimi ele geçirdiği şu sıralarda kapının ardında müdürün yankılanan itici kart sesi bütün kaslarımın birden kasılmasına yol açıp irkmeme neden olmuştu. Henüz kapıdan uzaklaşmadan onun sinirli ve tahammülü zor sesini zevkle dinlemeye çabaladım çünkü müdürü sinir etmek, onun yenilmezliğini yerle bir etmek şu işyerinde en çok istediğim şeylerden biri haline gelmişti.

“Allah belasını versin! Ne bakıyorsunuz lan! Dönün işinizin başına!”

Nedendir bilinmez, “*yazıktır, o da insan, acıyordur şimdi*” diye düşünüp kahrolası binadan çıkmadan önce sekretere “Müdürün ağzı yüzü kan içinde, hekimi çağırın.” deyip binayı terk ettim. Sekreter ilk başta beni anlamadı, donakalan ifadesi ile şaşkın şaşkın bakıyordu. İki elimi yanlara açarak sessizce kafamı iki yana sallayıp “Ne?” dedim. Neden sonra telefonu kaldırdı. *Şükür* dedim içimden. Birilerinden herhangi bir şeyi rica ettiğimde bunun nedeninin sorulmasından asla hoşlanmıyordum. Açıklama yapmak işime gelmiyordu, doğrusu üşeniyordum.

Bu sırada bir an önce eve gidip uyumak istiyordum. Başım zonklıyor, ellerim titriyordu, ayrıca nefes alış verişim inanılmaz hızlanmıştı. Tam bu esnada imdadıma cüzdanimın iç bölmesinden çıkardığım ağrı kesici ilaç yetişti. O mucizevî haplardan hemencecik bir adet attım ağzıma, o sinirle kuru kuruya yuttuğumu sonradan fark ettim. Tabii bu duruma şaşırıştım, ben en ufak bir hapı bile bol suya rağmen dilimin üzerinde tutarak yutamayan biriydim, bu defa nasıl susuz yuttum bilmiyordum.

Az ileride durakta otobüs beklemekle sinirlerimi daha fazla germek istemezken, genelde yeterince işlek olan caddede önüme hemen bir taksi geldi ve düşünmeye mahal vermeden taksiye atladım.

Zaman adeta müdüre attığım yumruk sırasında durmuştu. Olağandışı bir dalgınlık nedeniyle eve nasıl geldiğimi ve taksiye yolu nasıl tarif ettiğimi bilmiyordum. Neyse ki kendimi çok rahat hissettiğim, içinden hiç çıkmak istemediğim güzel evime geldiğimde bir duş almanın iyi

geleceğini düşünecek kadar zihnim yerine gelmişti. Bedenim de sinirimden nasibini alıp fena bir halde yorulmuştu. Ayaküstü sıcak suyun altına girip saatlerce durabilecek kıvamdaydım. Duş başlığından gelen sıcak sular kafamdan aşağı dökülürken aklımda ne varsa uçup gitmiş, inanılmaz bir şekilde huzurlu ve mutlu biri haline dönmüştüm. Bu huzur bilinen türden değildi, sanki ölüm öncesiydi ve dünyadaki istediğim her şeyi elde etmişim gibiydi. Gariptir, vücudumdan zemine çarparak inen su damlacıkları bana uzun bir yaşanmışlık hissi vermişti. Duştan sonra hiçbir şey düşünmeden doğruca yalnızlığımı paylaştığım odama girdim. Sinirlerimin sıcak su ile yumuşaması sayesinde ruh halim sanki delirmişçesine çocukluğuma döndü ve eşikten geçer geçmez çocukken sıklıkla yaptığım gibi karşımda duran karyolaya kapıya yakın olduğu için balıklama atladım. İçerimde çocuksu rahatlamamanın verdiği sakinliğin yanı sıra bir çeşit huzursuzluk da vardı. Sürekli olarak attığım yumruğun yavaş çekimini yaşıyordum ve yumruğu atmamış olsaydım neler yapabileceğimin yahut bana neler olacağı merakı içindeydim. Müdüre attığım yumruğun haddini düşünürken tavana bakarak, belki biraz da ağrı kesicinin etkisiyle uyuya kalmıştım.???

Uyandığında gece olmuştu, tahminen saat dört olmalıydı. Telefona baktım, *yanılmışım*, saat üçü on bir geçiyordu. Hayret ediyordum, akşamüzeri uykusunu bu kadar uzun tutmazdım. Gözlerim sürekli açık kalmak istiyor gibi göz kapaklarım ardına kadar açıktı ve gözlerimi kapatıp açtığımda en ufak bir zorluk yahut bir acı yoktu. Uykudan eser kalmamıştı, dağılan uykumdan dolayı sıkılan canımı yatıştırmayı umarak salona geçtim, biraz oturdum karanlıkta. Çok sevdiğim loş ortamın oluşturduğu dinginliğe rağmen akşama doğru müdüre attığım yumruk ve onun sinirli hali zihnimde dolanıp duruyordu. *Hak ediyordu ama*. Alt tarafı şirketin web sitesine bazı bilgileri yanlış girmiştim, düzeltilmeyecek şey değildi. Adam gibi uyersaydı zaten düzeltebilirdim. Ama müdür ne yapıyordu? Kaşınıyordu kaç zamandır; tabii en sonunda boğazıma kadar biriken sinirle beyaz teninde dikkat çeken cılız kahverengi dudaklarına yumruğu yemek zorunda kaldı. O andan itibaren bilinçaltım o dominant karakterli müdürü oldukça yerin dibine sokmuştu, artık onu olduğundan

büyütmeyecektim. *Amma da narin dudaklara sahipmiş, hemencecik de kanadı yahu.* Bıraksalar, hatta kendime hakim olmasam tekme tokat dalacaktım, *bu ne sinirdir arkadaş...* Ama öyle bir huyum var ki sinirliliğim hemencecik baskılanıyordu, beni benden çıkaran anlık sinirle yumruğu salladıktan sonra utancımın pişman olmuştum.

Günün düşüncelerini bir tarafa savururken, bu uykusuzlukla gecenin ilerleyen saatlerini boş oturarak kaybetmemek gerektiğine karar verdim. Aklıma nereden geldiyse biraz da olsa kafamın güzelleşmesi gerektiğini düşündüm. Bunun için odamın içerisinde eğreti gibi duran iki kapılı eski püskü gardırobun içinde adeta saklanan, hiç açmadığım, dedemin önceden beri orada sakladığı yıllanmış şarabını açmaya niyetlendim. Hava ılıktı ve püfür püfür esiyordu. Atık bir şekilde salondaki minik sehpayı balkona çektim. Geçen gün aldığım keyif sandalyesi de minik sehpayı balkona götürdüğüm sırada bana mahzun mahzun bakıyordu, onu da sehpayı bıraktıktan sonra zevkle götürdüm elbette. Ve sonunda yıllarca şu anı bekleyen şarabı masanın üzerine efkârlanarak sertçe bıraktım. *Ah ulan dünya!*

Sigara içmiyordum, eğer içseydim bu koşullar altında büyük bir zevkle dumanı bol bol tütürerek içerdim. Şarabı bardağa barmanler gibi hafif yüksekte, bardağı eğerek güzelce koydum. Güzelim nimeti tam ağzıma götüreceksen balkona yansıyan mahallenin ışıkları ile dikkatimi kendisine toplayan şarabın asil kırmızı rengine bakışlarım dolandı. Gözlerim reнге odaklanmışken aniden saliseler süren, göğsümde sıkışma ve yanma oldu ve aynı zamanda uzaklardan bir tanrı misafiri gibi gelen garip his göğsüme yerleşti. Algı fonksiyonlarımın yerine gelmesiyle bana bu koyu kırmızı renginin yıllar önce, ilkokuldaki sevdiğim kıızı aklıma getirdiğini anladım; daha doğrusu o kıza karşı oluşan duygularımın o zamanki tesirini hissederek tüm ruhumla tekrar o ana dönmüştüm. Kırmızı ve şarap, şu halde o kıızı hatırlatmasa iyiydi, çünkü amacım o kadar eskileri, o kadar derin konuları düşünmek değildi. Her daim uzağında durduğum aşkı bu geceye sığdıramazdım. *Eğer aşk bir renk olsaydı, koyu kırmızı olabilirdi.* Gerçekten de kırmızı rengi üzerimde etkiliyor, erkeklik içgüdülerimi harekete geçiriyordu.

Düşünceleri savururken büyük bir zevkle şarabı ağzıma götürdüm. Yemek borumdan geçerken ne de güzel yakıyordu şu meret, ağzımda bıraktığı acı üzüm tadı ile şevke geliyordum. Gecenin karanlığında gökyüzünde görülebilen tek tük yıldızlara bakarken, içtiğim şarabın gittikçe hissizleşen tadı ile kafam oldukça güzelleşmişti. *Ulan* diyordum, *ne vurdum be!*

Bu sırada gökyüzüne rastgele baktığımda kör şansıma rağmen yıldız kaymasına şahit oldum, tabii dilek tutmadan olmazdı şimdi. Aklıma gelen ilk dileği, yani tanrıdan özgür olmayı diledim. Hiçbir dert olmadan, sadece özgürlüğümle yaşamayı diledim. Dağların adamı olmak, doyasıya bağırarak, kırlarda bayırlarda koşmak, kendimi sevmek, hiç kimsenin bağlanacağı biri olmamak, benim de hiç kimseye bağlanmamam...

Yıllanmış şarabın nahış tadı ve karanlığın verdiği asaleti ruhumda hissetmek hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı. Ancak bu rahatlık bir yere kadardı; daima zihnimin derinliklerinde sakladığım bir duyguyu, küçükken depremde kaybettiğim o güzel anamı, babamı özlediğimi hissettim. Bedenim küçük olabilirdi, fakat ruhlarının ruhuma değdiği annem ve babam o zamanlarda benim için hiç kuşkusuz özgürlüğün, sadakatin, sevginin ve hatta aşkın sahibiydi. Bundan dolayıdır ki kendimi yalnız hissettiğimde hep özgür olmayı istedim, birilerinin boyunduruğu altında yaşamayı ve bir başkasının verebileceği duyguları istemedim. Anne ve babamın verdiği bütün özel duyguları hiç kimsenin veremeyeceğini biliyordum. Yalnızlık, benim adetim olmuştu. Bu gece de yalnızlığın ve özgürlüğün dibine vuruyordum, anne ve babamın ruhlarının yokluğunu iliklerime kadar yaşıyordum. Gariptir dün akşam tartıştığım, hatta ağzını yüzünü kırdığım müdürün sayesinde bu duyguları hissediyordum, belki de ona teşekkür etmeliydim. Şarabı tekrar ağzıma götürürken, kırmızı rengi bu sefer yine o kıızı hatırlattı bana. Anlamıştım, bu gece bitmeyecekti. Her şeye yer vardı bende. İstirap ve özlem bu gece haddini aşacaktı.

Aslına bakılırsa değeri olabilecek mazimiz yoktu o kızla, beşinci sınıfın başında sınıfımıza gelmiş ve yine beşinci sınıfın sonunda okulumuzdan ayrılmıştı. Nedendir bilmem onu ilk gördüğümde

gözlerimizin buluşması sırasında gövdemin ortasında bir sıcaklık yükselmişti, kalp atışlarım frekans değiştirip sanki onun kalbi ile aynı anda atıyordu. Beni o zamanlarda adeta büyüleyen bir duyguydu bu. Ailemi kaybettikten sonra ilk defa birisine güvenmek, birisine kendimi bırakmak ve onun sevgisini hissetmek istiyordum. Ailemi Gölcük'teki büyük depremde kaybetmişim, o zamanlar altı yedi yaşlarındaydım, bense yıkılan evin enkazında büyük bir kolonun altında boşlukta toz duman içinde yedi saat sonra kurtarılmışım. Depremde çok binalar yıkılmış, bizi kurtarması için iş makineleri hemen gelememişti. Devletim büyük bir kayıp görmüştü. Depremden kurtarılma haberini Gölcük'teki sağ kalan komşularımızdan alan dedem, İstanbul'da oturuyordu o sıralar, beni yanlarına almak için Gölcük'e gelmişti. Beni İstanbul'a götürdü, evladı bildi ve kimseye muhtaç etmeden okuttu, büyüttü sağ olsun. Ama ne yazık ki dedemi üniversitenin son sınıfında amansız bir kalp krizinden dolayı kaybetmişim, babaannemse ertesi yıl dedemin mezarına gittiğinde aşırı duygudan olsa gerek eve gelince gözlerimin önünde yere düşmüştü, apar topar hastaneye götürünce babaannemin de kalp krizinden bu hayatta beni yalnız bıraktığına şahit olmuşum. Kahretsin ki bu yalan dünyada bir başıma kalmışım, diğer akrabalarım beni aramadılar da sormadılar da, zaten çok tanıımıyordum onları.

Kocaman adam olmuşum, üniversitem bitmişti, hatta askerliğimi de altı ayda bitirip eve gelmişim. Babaannem o sıralar yalnızdı, ona bakıyordum. Yaşı yetmiş geçmişti, dedemin yokluğundan da olsa gerek bitap düşmüştü, kendine bakamıyordu. Babaannem de hayattan göçünce, kalıcılaşan yalnızlığımla baş başa kalmışım. Depremde annem ve babam canlarını yitirdikten sonra beşinci sınıfın başlangıcında ilk defa geçmişteki duygularıyla ve o duygulardan da öte yeni duygularla karşılaşmışım. O kızın hipnoz edici kahve gözleri, yüzündeki mimik kaslarının tüm hareketleri, jestleri, hele o kışın soğuk ayazında sobanın altında ısınırcasına gülüşü benim açımdaydı o sıralarda aile sevgisinin benzerini yaşıyordum. Sessiz bir çocukluk dönemi geçirdiğimden dolayı arkadaşım da azdı, o kıza da içerim yana yana yaklaşmadım. Sessiz, sedasız beşinci sınıfın sonunda o da beni bırakıp gitmişti. İş böyle olunca sadece yalnızlığın

beni bırakmadığını anladım. Kimsenin duygusunu hissetmemek, yok olacağını bildiğimden geçici bu duyguları yaşamak istemiyordum. Büyüdükçe bu hissiyat daha da belirginleşti, okul yıllarımda arkadaşlarım az ve özdü, genelde yalnız takılmayı seviyordum. Hiç kimseye bağlanmak istemiyordum, bir sevgi beni benden alıp başkası yapabiliirdi. Ailemin yokluğu beni daha özgür, kendini daha seven, kimseye benzemek istemeyen biri yapmıştı. Bu böyle sürüp gidecekti şüphesiz.

Dördüncü kez şarabı bardağa doldururken, yıldızlara bakıp, çevreden gelen ışıkların eşliğinde körkütük sarhoş olmama ramak kala bu dünyaya lanetler savurmaya başladım. *Kahrolsun bu dünya, kaybolsun, yok olsun bu dünya!*

Kafam bağımsızlığını ilan etmeye hazırlanırken şarabı içmeyi kestim, bu durumun efkârını yıldızlara bakarak yaşamaya devam ettirdim. Günün ilk ışıklarını balkonda dingin kafayla karşıladım. Sarhoşluk fazla etki etmemişti, bilincim sapaşğlam ayaktaydı. Tekrar uyumak ümidiyle odama çekildim, bu sefer de gözüme babaannemle dedemin fotoğrafı ilişti. Bilgisayar masamın üstünde çerçevenin içinde bana bakıyorlardı, *Ah* dedim, *geçen günler birer yalan.*

Hüzün dolu bu zamandan kurtulmak istercesine uyumak gibi bir kaçış yolunu kullanmak mecburiyetindeydim. Nitekim bu güzel ortamı bırakıp acilen yatağıma gittim, uzandım. Göz kapaklarım nihayet üzerlerindeki ağırlıkla kapanmaya gayret ediyordu.

Güzel bir uyku çekip öğlen ezanı ile uyandım. Ellerimi yüzümü yıkamaya gittim, aynada bir süre kendime baktım. Gözlerimin altındaki morluklar, gözlerimin etrafındaki çizgiler, gülerken ağız kenarlarında oluk gibi oluşan çizgilerin kalıcılaşması, saç diplerime bakınca seyrelmiş saçlarım, uzamış kirli sakalım... Yalan dediğim hayatın hiç de yalan olmayan bir tarafı vardı. Yaşlanmak, geçici değildi ve yaşlanmanın bu kadar erken gelmesi önemsiz olamazdı. Gözlerimin etrafındaki çizgilerin yalanla bir ilgisi yoktu, gerçekten oradaydılar. Genç yaşında bu kadar yaşlanma belirtisini taşıyordum, ama alışmalıydım. Bir süre ayna ile beraber geçirdiğimiz zamanın akabinde kaliteli bir kahvaltı menüsü hazırladım, balkonda afiyetle

kahvaltımı yaptım. Gökyüzüne baktığımda, duru maviliğin beyaz bulutların arasında sonsuz enerjisini hissediyordum. Çayımı rahat bir tavırla höpürdeterek içerken kar beyazı bulutların birbirinden koparak ilerlediğini görüyordum; parçalanmış bulutların her parçasının bencilliğini düşünüyordum. *Hadi insanlar bencil olur da, bulular neden bencillik yapıyor?*

Güneşin eşsiz parıltısı şu sonbaharın ilk zamanlarında azıcık soğusa da yeryüzünü tüm gücüyle ısıtırken bulutların bencilliğine aldırmadan adeta bulutları delip geçiyordu. Kuzeye bakan bu balkona güneş ışınları karşiki yüksek binanın cam duvarlarından yansiyordu. En azından güneşten mahrum kalmıyordum, buna şükürdü. Çayımı bitirdikten sonra bilgisayarımı kapattığım gibi balkona getirdim. Duygularımın yükseldiği bu dönemde iki satır bir şey yazmak istemişti canım. Word sayfasını açtım ve şiire benzeyen bir şeyler yazdım:

*“Yaşlanmak bir ömür yalnız,
Halatları olmayan bir gemi gibi
Sabit durmak istediğin bir iskelede
Dümeni bıraktığında savrulur güverte
Bırakmaz seni azgın sular.
Hayatın dümenini bıraktığında,
Savrulur ruhun,
Sıklır için, hayattan bezersin.
Kalacağı bir iskele olmadığı için
Destek bulamazsın,
En sonunda yok olursun.
Bir hiç olursun, unutulursun.”*

Word sayfasını kaydedip bilgisayarı kapattım. Tekrardan bir demli çay koydum kendime, yudumlarımı büyük aldım. Demlikte yoğrulan çayın verdiği acı tat eşliğinde duygularımı sindirdim. Bunun üzerine amansızca çalan telefonum tüm ahengi bozdu. Yatağımın yanındaki baş ucu masasının üzerinde bıraktığım telefon inatla sinirlerimi bozarak çalmaya devam ediyordu. En sonunda meraktan ölmektense telefona bakmayı tercih ettim. *Keşke ölseydim.*

Arayan şahıs ne yazık ki müdürümdü. Galiba dün yediği dayak az gelmiş, bu sefer de burnunun kırılmasını istiyordu. Telefon sustu, ben de bu sırada telefonda konuşacaklarımı planlıyordum, illa ki arayacaktı bu huysuz. Öyle ki şom ağzım rahat durmadı, telefon ikinci kez çalmaya başladı. Telefon tekrar çalınca aklımda belli belirsiz oluşan plan da bozuldu, bu sefer doğaçlama oynamaya karar verdim ve telefonu açtım.

“Cevat, seni işten kovmamam için tek şansın var ve bu şansı kaybetmek istemiyorsan hemen iş yerine gel.”

Ne? Zaten konuşmaya yüzüm yoktu, bir de yanına mı gidecektim?

“Ne için geliyorum? Nol...” sözümü de kesince sinirlerim tekrar hopladı.

“Sen bilirsin.”

Olsun dedim, başa gelen çekilirdi.

“Pekâlâ geliyorum.”

Telefonu benden önce kapattı, adeta yüzüme çarptı telefonu. Eh, gitmem gerekiyordu, ne yaparsındı. Zaman beni çıkmaza sürüklüyordu; bugün doğaçlama oynamak gerekecekti. Kahvaltı tepsisini çarçabuk mutfağa götürüp dolu olanları dolaba yerleştirdim, tepside kalan çayın da son yudumlarını hızlıca aldım. Üzerimi hemencecik değiştirip dışarı yollandım. Acilen gitmem gerektiği üzere taksi çağırdığım sırada telefon tekrar çaldı, şaşırdım elbette. *Bir şey mi unuttu bu adam?* Ekranı baktığımda arayanın numarası gözüküyordu, birisi özelden aramıştı. *Ah dedim, zamanında neden*

telefonumu özel numaralara kapatmadım ki? Bayağı uzun çalınca el mecbur önemli olabilir deyip açtım.

“Cevat Bey, hayatınızın sona ermesini istemiyorsanız iş yerine gitmeyin.”

Aman tanrım, bu da neyin nesiydi?

Telefonu yüzüme kapatınca, telefon kulağımda belli bir süre kalakaldım. Arayanın sesi çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi çok kalın, belki de filmlerdeki canavarların sesiydi. Muhtemelen sesini değiştiriyordu yahut tanımadığım biriydi. Telefonumu cebime koyarken, çağırdığım taksinin evin önüne geldiğini ve bana el salladığını fark ettim. Ben de ona el salladım, “Gidebilirsiniz, gerek kalmadı.” dedim. Adam da elini havaya kaldırıp bir şeyler söyleyerek uzaklaştı. Ben hala bana gelen telefonların etkisinde bilincim kaymış bir şekilde kapının önünde dikilip bekliyordum. Bugünün gerçekten iyi bir doğaçlamaya ihtiyacı vardı. Plan yapamazdım, zaman kısıtlıydı. Ya zamanında iş yerine gidip işimden olmayacak ve hatta müdürle barışabileceğim, ya da beni arayan esrarengiz bir kişinin sözlerine inanıp o iş yerine gidersem öleceğim yahut gitmezsem yaşayacağım. O kadar sevdiğim yalnızlığın daniskasını yaşarken, yalnızlığın bir yere kadar olması gerektiğini anladım. En azından bana destek olacak, bana yol gösterecek birisi olsaydı yanımda bu yükü tek başıma yüklenmemiş olacaktım. Bu düşündüğüm şahıs elbette hayat arkadaşıydı. Tüm bencilliğime ve özgürlük düşkünlüğüme rağmen evlenmem gerektiği ilk defa aklıma gelmişti. Kimsem olmadığı için şu an bu yokluğun çaresizliğinde bir karar vermek zorundaydım.